

eiligen God, die
et den zondaar
opanisme weer-
r het karakter
wordt het ver-
aardoor aange-
de Schrift zoo
oren brengt in
denis, zijn voor

ediking zijn een
Christus Jezus
g, die tot God
nt Hij verzoent
het Karma is,
ing kan worden

s dan ook den
t gedenkschrift,
aagt den naam
stalt", d. w. z.
wordt duidelijk
diër zich voor-
elpunt van alle
eword ik van
rd ik met God
delijk, dat het
t, maar de al-
liermede is alle

slotte ook de
s; niet van een
mst ons wacht,
us gekomen is.
in, want het
t naar de ver-
in heerlijkheid.
een wereld-on-
op voor den
niet maar eigen
dienst van de

taal. Sommigen
et charisma der
t, om zich des
t Evangelie ge-
gaat niet aan,
Het ideaal van
er.

langrijk artikel
s tezamen ge-
dat ook heden
erblijft dan dat,
ch-Romeinsche
st ik heb niet
u dan Jezus
r. 2:2). Hierin
ruis is de predi-
van het nieuwe
van de hoop op
ereld zal heen-
en verkondigd,
t uitblinkt van
van den Indier.
aken, dat God
en zal openen,
en te verstaan
dit geschiedt,

J. D. W.

UW

aver met gieren.
geschreven over
ing van Stanley

ten leest en ver-
genwoordig ruim
erwonderen over
rijlijke, contras-
ten worden aan-

rd ook aan Stan-
ristelijke Kerken
ngs- en oorlog-
nley Jones weet
Amerika Kerken
hadden gegeven,
per op de mede-
tenen. Deze hou-
dige houding, die
rdige omstandig-
Kerken over de
flegden, zou een
ken, voordat zij
klaarde. Het be-
ement de mede-
en, behoefde niet
acte dienstwege-
er uit den aard
zijn. Natuurlijk
moeten worden
om Christus' wil
moeten groeien,
t de onmogelijk-

We hebben hier niet de bedoeling, verder over Stanley Jones te spreken. Wij gelooven niet, dat deze moraal juist is, evenmin als dat ze duidelijk en praktisch zegt, wat men te doen heeft inzake een konkreten oorlog, indien men n.l. niet den moed heeft, het gewapend verzet in elk geval te veroordeelen. Ons treft in dit verband volgende passage uit hetzelfde artikel, waarin de schrijver, nog steeds sprekende over de praktijk van „den” oorlog, zegt:

Christus heeft ten opzichte van Jeruzalem, en de houding van de stad tegenover Hem, twee verschillende beelden gebruikt. Hij heeft gezegd, dat Hij de bewoners der stad „als een hen haar kuikens had willen verzamelen”, maar zij hadden niet gewild. Ten opzichte van ditzelfde Jeruzalem heeft Jezus later het beeld gebruikt van „het cadaver waarbij de gieren zich zouden verzamelen”. Had de stad naar Christus geluisterd, dan had Jeruzalem den ondergang van 70 na Christus kunnen ontgaan. De stad verwerpt Christus echter, wapende zich tegen de Romeinen, en het eindigde met den val en den ondergang der natie. Wij kunnen nog kiezen. „Een hen met kuikens” of „een cadaver met gieren”.
Hebben onze Christelijke Eerste Kamerleden dat in de gaten? Naar hun redevoeringen te oordeelen zou men geneigd zijn het te betwijfelen.

Ik hoop, dat onze Christelijke Kamerleden „in de gaten hebben”, dat deze voorlichting niet voorlicht. Want in de eerste plaats heeft Christus Israël niet als natie, doch als theocratische Verbondsgemeenschap-van-Messias gezien; zoodat men uit „Israël” van dien tijd niet zoo maar concludeeren mag op een volk, een natie, een staat (die nu nergens meer kerk-volk, of kerk-staat is). En in de tweede plaats is het nu juist niet de kwestie, wat de gieren doen, maar hoe men een kadaver wordt. Een kadaver is altijd kadaver; ook al had Israël geen enkel wapen tegen de Romeinen gekeerd, ook dan was het een kadaver. Het was kadaver in al zijn verrichtingen; in elke theorie, in elke „moraal”; ook al zou die anti-militaristisch en pacifistisch zijn geweest. „Gieren” zijn overal, waar men buiten Christus om theorieën ontwerpt. Theorieën vóór of tegen den oorlog, dat komt er dan niet meer op aan voor de qualificatie van het kadaver.

Over De Cocks proces.

Ds P. Deddens schrijft in „Ons Kerkblad”:

Het Classicaal Bestuur van Middelstum heeft Ds de Cock geschorst. Onwettig. Onrechtvaardig. Willekeurig. Op een wijze, die moreel niet te verantwoorden is.

Maar... ook in de kerkelijke rechtspraak is de mogelijkheid van dwaling en misvatting voorzien. Er is nog appel van het vonnis mogelijk. Het Classicaal Bestuur heeft het laatste woord niet. Daar is nog een meerdere vergadering, geroepen om mogelijke fouten en misgrepen der mindere vergadering te corrigeren. Op haar beroept zich De Cock. Hij vraagt opheffing van de schorsing, totdat hij zich voor een wettige vergadering verantwoord heeft. Indien hij gefaald heeft, dat men hem dit dan bewijze uit het Woord des Heeren. Voor dat Woord zal hij aanstonds wijken en zich buigen. — Als deze meerdere vergadering, het Provinciaal Kerkbestuur van Groningen, voorloopig niets van zich laat hooren, schrijft De Cock opnieuw. Hij wijst er op, dat zijn schorsing onwettig is, wegens onwettigheid der vergadering, door welke tot die schorsing werd besloten. Ook dient hij een aanklacht in tegen Prof. Hofstede de Groot en Ds van der Linden, van Kantens. Beiden hadden openlijk verklaard, dat de belijdenisschriften afgeschaft waren, en dat geen predikant was verplicht de leer te verkondigen, die daarin vervat was.

Wat had nu het Provinciaal Kerkbestuur moeten doen?

Heelemaal niet moeilijk.
Doe eenvoudig dit. Men had ten eerste het Classicaal Bestuur moeten berispen, vonnis geveld te hebben in een vergadering, die daartoe niet gerechtigd was;

ten tweede moeten verklaren, dat dit onwettige vonnis alle rechtsgeldigheid miste, en dat daarom de maatregel van schorsing, onder betuiging van leedwezen aan De Cock, oogenblikkelijk moest ingetrokken worden;

ten derde aanmerking moeten maken op de gronden, waarop dit Classicaal Bestuur meende, iemand in de uitoefening van het ambt te moeten schorsen en het Bestuur moeten vermanen, een onderzoek in te stellen naar de ernstige bezwaren, door De Cock ingebracht tegen Meijer Brouwer en Benthem Reddingius;

ten vierde gehoor moeten geven aan De Cocks aanklacht tegen Prof. Hofstede de Groot en Ds van der Linden — het Prov. Kerkbestuur is immers, evenals het Classicaal Bestuur verplicht, de leer der Ned. Herv. Kerk te handhaven (Art. 9 Algem. Reglement).

Dus — dat gebeurt natuurlijk.
Daden van eenvoudige rechtvaardigheid.

Verplichtingen dit Kerkelijk Bestuur door den Koning der Kerk en ook door den Vorst des Lands opgelegd.

Is het gebeurd?

Kunt ge begrijpen.
Dit is gebeurd: onder een stortvloed van woorden en schijnargumenten bevestigd men niet alleen het onrecht, maar men maakt het nog groter. Het vonnis, dat De Cock thuis krijgt van het Prov. Kerkbestuur ziet er uit als volgt:

Het Provinciaal Kerkbestuur van Groningen, gezien en geëxamineerd de stukken in de zaak van Ds de Cock, predikant te Ulrum...

Overwegende... overwegende dat... dat... dat... gelet op... overwegende... gehoord het rapport der commissie... overwegende... overwegende... gelet op...

regt doende in het appel en in het hoogste ressort...

verklaart den heer Hendrik de Cock... wel en te regte geschorst in al de deelen van zijn dienst; doch bepaalt den tijd van die schorsing op 2 jaren met algeheel verlies van tractement... verwijst voorts den heer De Cock in de kosten van beide instantiën...

Dus een meerdere vergadering, met meerdere verantwoordelijkheid (immers meer licht, en naar het licht is de plicht), die het begane onrecht heel kalm voor haar rekening neemt.

Ja, ze neemt nog groter schuld op zich dan het Classicaal Bestuur, door het onrecht groter te maken. De pink van dit Provinciaal Bestuur is dikker dan de lendenen van het Classicaal Bestuur.

Het Classicaal Bestuur heeft De Cock met geeselen gekastijd; het Provinciaal Bestuur kastijdt hem met schorpioenen. Want:

het Classicaal Bestuur laat de schorsing nog onbepaald. Het Provinciaal Bestuur bepaalt haar op den abnormaal langen tijd van twee jaar.

Het Classicaal Bestuur schorst met behoud van tractement. Het Provinciaal Bestuur schorst met verlies van tractement.

En, om de maat vol te meten:
het Classicaal Bestuur vonnist en veroordeelt op drie gronden. Het Provinciaal Bestuur vonnist en veroordeelt op slechts één van die drie gronden.

Hier vinden we dus een feit, dat zonder weerga is in de kerkelijke en burgerlijke rechtspleging, n.l. dat wanneer alleen de gevonniste zich in hooger beroep begeeft, zijn vonnis wordt verzwaaard. En verzwaaard nog wel... bij vermindering van toegerekende schuld.

Dit is eenvoudig ongehoord.

Door deze daad hebben de kerkelijke autoriteiten van die dagen luce clarius getoond, door wat geest ze bezield waren. Een geest van vriendschap. Tegen De Cock? Och neen, die man... als hij maar wou meezingen in het koor der „verdragszaamheid”, dan waren ze de beste vrienden. Maar het gaat tegen de leer der waarheid, die De Cock handhaaft. Tegen de belijdenis. Tegen de ware Gereformeerde leer. Ze zijn het in hun hart allemaal eens met Ds van der Linden, door De Cock aangeklaagd: de belijdenisschriften zijn „menschenvonden, kerkelijke leerstelsels, versleten uitgediend formulierwerk”. En de man, die wil, dat deze Gereformeerde leer in een Gereformeerde Kerk wordt gehandhaafd, die moet er uit. Schuldig of onschuldig, dat is ten slotte bijzaak. Want die leer, die den mensch geen schijn van eigen deugd en eigen roem meer laat, die leer moet de kerk, moet de wereld uit...

Nog één stap is er maar nodig: De Cocks afzetting. Men had geen geduld, het einde der tweejarige schorsing af te wachten.

Moest nu maar ineens uit zijn.

Maar nu de stek, om den hond te slaan?

Ach, die is immers wel te vinden.

Daar was toch het boekje van Klok tegen de Gezangen, dat De Cock van een aanprijzende voorrede voorzien en uitgegeven had? Had De Cock zich daarin niet heftig tegen den bestaanden Gezangenbundel uitgelaten?

Ja, dat was wel zoo.

Maar... het ongeluk wil, dat De Cock over de uitgave van dat boekje al door het Prov. Kerkbestuur gehoord is, dat hij daarna gevonnist is, zonder dat in 't vonnis eenig bezwaar gemaakt is tegen deze uitgave. Zal 't nu niet een zonderlingen indruk maken als men hem nog eens een verhoor laat ondergaan over datzelfde boekje, en men hem daarna om de uitgave daarvan afzet?

Ja, ook dat moet toegestemd.

Maar ach, wat komt het er toch ook eigenlijk op aan? Hoofdzak is immers, dat de man onschadelijk gemaakt wordt! En er is toch immers een spreekwoord, dat (hm) men aanbevelingswaardige middelen zoekt om 't mooie doel?

Vooruit dan maar.

„Het Provinciaal Kerkbestuur van Groningen, gehoord en gelet op de kennisgeving, welke het Lid dezer vergadering, Ds D. Hendriks, ambtshalve heeft gedaan van een bezwaar... geoordeeld... gelet... gelezen... gehoord en gezien... geëxamineerd... overwegende... overwegende... gezien... geëxamineerd... overwegende... gezien... overwegende... overwegende... overwegende... gezien... overwegende... overwegende... overwegende... overwegende... gezien en gelet...

(hoera, de boosdoener zit in de klem),
regt doende, onder hooger beroep, verklaart den heer Hendrik de Cock, thans gesuspendeerd Predikant te Ulrum, van zijn dienst als Predikant geheel afgezet, met veroordeeling van denzelfden in de kosten van deze procedure.

Recht doende.

Een kerkelijke vergadering, die recht doet.

Die:

a. een vonnis van afzetting baseert op een wet, die uitdrukkelijk is opgeheven.

Het Prov. Kerkbestuur memoreert in het vonnis, dat blijkens de Synodale acten van het departement Groningen de Evangelische Gezangen op 1 Jan. 1807 zijn ingevoerd, en verplichtend gesteld is, ze bij elke godsdienstoefening te gebruiken. Maar... het Algemeen Reglement van 7 Jan. 1816 verklaart, dat alle kerkbesturen zich hebben te gedragen niet naar de oude voorschriften van het verleden, maar „naar de voorschriften van dit Reglement, en de algemeene of bijzondere verordeningen, welke vervolgens zullen worden vastgesteld”. In die volgende verordeningen wordt wel gesproken van het zingen in den eeredienst, maar niet van de verplichting om Gezangen op te geven;

b. het een Gereformeerd Leeraar kwalijk neemt, dat hij zich verzet tegen een bundel, waarin onder meer voorkomt (Gezang 74:2):

De deugd, o ja, ik vind ze schoon,
Zij strekt zich zelv' ten grooten loon,
Ik volg haar pad met vreugd en moed,
Ik weet, dat, die geen zonde doet,
Die zijne pligten niet vergeet,
Met reden hoogst gelukkig heet.

c. eenvoudig negeert de vraag, haar gedaan: te bewijzen, dat wat zij verplichtend stelt, gegrond is op Gods Woord.

De Cock had te voren gevraagd: bewijs mij, waar ge de Gezangen verplichtend stelt, dat ze zich gronden op 't Woord des Heeren. Hij ontvangt op deze vraag geenerlei antwoord;

d. geen notitie neemt van het bezwaar, dat zondig menschenwoord gesteld wordt boven Gods Woord. De Cock had opgemerkt: de Gezangen komen op verschillende punten in strijd met Gods Woord. Neemt gij ze voor uw rekening, dan stelt ge zondig menschenwoord boven Gods Woord. Maar dat deert het Bestuur klaarblijkelijk niet. Het reageert niet op dit bezwaar;

e. het ééne lid der Kerk, De Cock, als uitgever van een boekje, afzet; maar het andere lid der Kerk, Klok, de schrijver nota bene, geheel ongehinderd laat;

f. onder haar grove zonden zichzelf vrij pleittend, over De Cock in haar vonnis dit cynisch oordeel geeft: „Overwegende eindelijk, dat, hoezeer de christelijke liefde alles moet verduren, gelooven, hopen en verdragen wat de Heer De Cock ook schrijven of zeggen mogt, ook in deze procedure alle middelen van zachtmoedigheid tot het uiterste beproefd zijnde, om den jammerlijk verdoolde, mischieus onwetend, het blinde werktuig van anderer boze bedoelingen, ware het mogelijk, voor het ergste te bewaren, — dit alles evenwel vruchteloos is gebleven, alsnu de bewaring van orde en eendragt en de verplichting tot het houden van opzigt en tucht noodzaken om tot den strengsten maatregel te moeten overgaan en hem geheel te verwijderen, die, na zijne tegenwoordige suspensie, toch nimmer weder openlijke godsdienstoefening zoude kunnen houden, zonder naar zijn gevoel een met Gods Woord strijdig getier te doen plaats hebben, ja, in zijn oog valsche en leugenleer te bevorderen, en dus een slecht en verderfelijk dienaar, bij vernieuwing, te zijn...”
Wie denkt hier niet aan Psalm 58:

O gij vergadering! gezeten
Om recht te doen, spreekt gij het recht?
Wordt alles billijk aangelegd?
Kwijt ieder zich naar zijn geweten?
En vonnist gij wel inderdaad,
Zoo als met recht en wet bestaat?
Neen, gij smeedt ongerechtigden
In 't harte, dat van boosheid zwelt:
Gij weegt op aard' uws snoed geweld,
In schijn van billijkheid en reden.
Gewis, daar is een God, die leeft
En op deez' aarde vonnis geeft.

K. S.

BOEKBESPREKING

„Kokichi Koerosaki”.

Dit boekje, naar het Duitsch bewerkt door Dr Ir van Beusekom, is geen zendingslectuur in den eigenlijken zin van het woord, maar het staat er wel nauw mee in verband; want het verhaalt ons bij monde van Koerosaki zelf, hoe God hem, den heidenschen Japanner, langs twee dwaalwegen tot het ware geloof in Christus bracht. Het is dus stichtelijke lectuur, temeer belangrijk, omdat het ons inleedt in de gedachtenwereld van den Confusianist, en ons laat zien, wat er in de studeerende wereld van Japan omgaat. Het boekje, keurig uitgegeven door J. N. Voorhoeve te Den Haag, is 32 bl. groot en kost slechts f 0.25.

J. D. W.

CORRESPONDENTIE

Herinnering.

4 April a.s. wordt gedisponeerd over het abonnementsgeld voor den termijn 1 April—30 Sept. 1934 (ad f 2.50 + 15 cts incassokosten). In verband hiermede verzoeken wij onzen abonné's, die er de voorkeur aan geven het bedrag te remitteren, dit vóór genoemden datum te willen doen. (Postrekening 38000.)

Rekeninghouders bij den Postchèque- en Girodienst geven wij in overweging, voortaan gebruik te maken van de gelegenheid tot automatisch gireeren. Men behoeft hiervoor slechts éénmaal een formulier in te vullen en te onderteekenen, waarna het Centrale Postgirokantoor er tegen een geringe vergoeding van 3 cent per keer voor zorgt, dat, zolang men abonné wenschte te blijven, prompt op den eersten dag van elk half jaar het bedrag van het abonnementsgeld op onze rekening wordt overgeschreven.

De bedoelde machtigingsformulieren zijn gratis verkrijgbaar aan elk postkantoor, of worden desgewenscht op aanvraag ook door ons toegezonden.

DE UITGEVERS.